

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **S. P.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 5. 2013, č. j. CPR-14942-2/ČJ-2012-930310-V217, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 7. 2013, č. j. 1 A 39/2013 - 33,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 7. 2013, č. j. 1 A 39/2013 - 33, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Průběh řízení

Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, uložila žalobci svým rozhodnutím ze dne 1. 11. 2012, č. j. KRPA-100302/ČJ-2012-000022, správní vyhoštění, protože ten ode dne 26. 7. 2012 do dne 7. 8. 2012 neoprávněně pobýval na území České republiky bez víza. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání.

Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) svým rozhodnutím ze dne 7. 5. 2013, č. j. CPR-14942-2/ČJ-2012-930310-V217, změnila výrok odvoláním napadeného rozhodnutí v části, již správní orgán prvního stupně vymezil území, na něž byl žalobci zakázán vstup. Ve zbytku napadené rozhodnutí potvrdila.

Citované rozhodnutí žalované žalobce napadl žalobou podanou u Městského soudu v Praze. Ten jí rozsudkem vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení. Dospěl totiž k závěru, že žalobce na území pobýval oprávněně a policejní

orgány nesprávně hodnotily i přiměřenost zásahu do žalobcova práva na respektování rodinného života.

Proti tomuto rozhodnutí městského soudu nyní stěžovatelka brojí kasační stížností.

II. Obsah kasační stížnosti

Stěžovatelka uplatňuje v kasační stížnosti důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“); namítá tedy nesprávné posouzení právní otázky městským soudem a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

Vadu napadeného rozsudku stěžovatelka spatřuje především v nesprávném posouzení toho, zda žalobce v rozmezí od 26. 7. 2012 do 7. 8. 2012 pobýval na území České republiky neoprávněně. Městský soud se dle mínění stěžovatelky nevypořádal přezkoumatelným způsobem s její argumentací, podle níž žádosti žalobce o trvalý pobyt a o udělení dlouhodobého víza nezaložily fikci pobytu podle § 60 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Konkrétně městský soud pouze konstatoval, že žádost stěžovatele o udělení dlouhodobého víza založila fikci dle § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Nijak tedy neodpověděl na argumentaci stěžovatelky, dle níž k fikci pobytu nemohlo dojít, neboť žádost o trvalý pobyt nebyla podána v souladu se zákonem.

Dle stěžovatelky podal žalobce žádost o povolení k trvalému pobytu v rozporu s § 69 zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení je na území České republiky oprávněn podat žádost jen ten cizinec, který zde pobývá na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému pobytu nebo na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu. Žalobce ovšem v České republice pobýval na krátkodobé vízum, nesplnil tedy podmínku citovaného ustanovení.

Z této právní úvahy dále plyne, že žalobce nepodal ani svou žádost o udělení víza nad devadesát dnů za účelem strpění pobytu v souladu se zákonem. Podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo vnitra udělí toto vízum pouze cizinci, který v době platnosti oprávnění k pobytu, jehož platnost nelze prodloužit, požádal na území o vydání povolení k trvalému pobytu, pokud je k tomu podle § 69 oprávněn a o této žádosti nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území.

Žalobce podal žádost o povolení k trvalému pobytu v rozporu s § 69, tudíž byla i jeho žádost o udělení víza za účelem strpění podána neoprávněně. Nemohla tak založit fikci podle § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců.

Další nedostatek napadeného rozsudku stěžovatelka spatřuje v tom, že soud při hodnocení závažnosti zásahu do rodinného života žalobce vyšel z kritérií aplikovatelných na občana Evropské unie, případně rodinného příslušníka občana Evropské unie. Tím žalobce nikdy nebyl. Při výkladu pojmu „veřejný pořádek“ tak soud vykročil nad rámec zákonné a unijní ochrany. Stěžovatelka je nadále přesvědčena, že ochrana veřejného pořádku převáží nad zachováním rodinného života žalobce.

pokračování

Z těchto důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Zároveň navrhla, aby Nejvyšší správní soud její kasační stížnosti přiznal odkladný účinek. Stěžovatelka je přesvědčena, že jiným osobám nevznikne újma, protože přiznáním odkladného účinku se aktivuje odkladný účinek správní žaloby, správní vyhoštění tak nebude možné vykonat. Újmu stěžovatelka spatřuje v tom, že v případě vyhovění její stížnosti dojde k souběžné existenci dvou protichůdných správních rozhodnutí v téže věci.

III. Vyjádření žalobce ke kasační stížnosti

Žalobce ve svém vyjádření souhlasí se závěry městského soudu. Oprávněnost podání žádosti o povolení k trvalému pobytu a oprávněnost žádosti o udělení víza za účelem strpění je třeba posuzovat v tom kterém konkrétním řízení, jež se o příslušné žádosti vede.

Správnímu orgánu prvního stupně byla dne 24. 7. 2012 podána žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců. Řízení o této žádosti bylo zastaveno usnesením ze dne 17. 9. 2012 podle § 169 odst. 8 písm. c) téhož zákona pro nedostatek oprávnění k podání žádosti. Správní orgán tedy žádost přijal a řádně o ní rozhodl. O odvolání proti tomuto usnesení nebylo do dne vyjádření žalobce rozhodnuto, není tak v právní moci.

Obdobný závěr je možné dovodit i ve vztahu k žádosti o udělení víza za účelem strpění. O této žádosti je konečně rozhodnuto až písemným sdělením informací o důvodech neudělení víza. Obdobně jako v případě dříve popsané žádosti, i zde je třeba vycházet až z rozhodnutí nadřízeného správního orgánu – Komise pro rozhodování ve věcech cizinců – ze dne 1. 3. 2013. Teprve v těchto rozhodnutích lze konstatovat, zda byla žádost podána neoprávněně a existují důvody pro neudělení víza za účelem strpění.

Žalobce podal žádost o vízum za účelem strpění dne 24. 7. 2012 a teprve 1. 3. 2013 rozhodl správní orgán druhého stupně o žalobcově odvolání. Podle § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců je významná jen podmínka platnosti oprávnění pobytu cizince. Nebylo-li v době platnosti tohoto pobytu rozhodnuto o žádosti dle § 33 odst. 1 písm. c) citovaného zákona, došlo k fikci oprávnění k pobytu.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

Kasační stížnost je důvodná.

Námitkou nepřezkoumatelnosti [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] se Nejvyšší správní soud z povahy věci musel zabývat přednostně, neboť nepřezkoumatelnost rozhodnutí

vykládá jeho věcný přezkum. Stěžovatelka blíže nevysvětlila, v čem nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu spatřuje. Z kasační stížnosti plyne, že sama na právní hodnocení soudu věcně reaguje, což by nebylo v případě nepřezkoumatelného rozhodnutí možné. Z rozsudku samotného jsou právní úvahy městského soudu patrné a jejich užití na konkrétní okolnosti projednávané věci je srozumitelné a bezrozporné. Nesouhlas stěžovatelky s odůvodněním či závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost, námitka nepřezkoumatelnosti tedy není důvodná.

IV. 1 Uplatnění fikce trvajících oprávnění k pobytu

Pro posouzení kasační stížnosti je stěžejní otázka, zda žalobce na území České republiky pobýval ve dnech 26. 7. 2012 až 7. 8. 2012 legálně. Pro nalezení odpovědi na tuto otázku se Nejvyšší správní soud zabýval tím, zda v případě žalobce nastala fikce trvajících oprávnění k pobytu podle § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců.

Příslušná ustanovení zákona o pobytu cizinců k věci stanoví následující:

§ 17b: Dlouhodobým vízem je vízum k pobytu nad 90 dnů.

§ 68 odst. 1: Povolení k trvalému pobytu se na žádost vydá cizinci po 5 letech nepřetržitého pobytu na území.

§ 69 odst. 5: Žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 odst. 1 podává cizinec ministerstvu, pokud na území pobývá na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému pobytu nebo na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu; žádost podle § 68 odst. 5 je oprávněn podat též na zastupitelském úřadu.

§ 33 odst. 1 písm. c): Ministerstvo udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci, který v době platnosti oprávnění k pobytu, jehož platnost nelze prodloužit, požádal na území o vydání povolení k trvalému pobytu, pokud je k tomu podle § 69 oprávněn a o této žádosti nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území.

§ 60 odst. 7: Pokud o žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území, považuje se jeho další pobyt na území za pobyt na toto vízum, a to až do rozhodnutí o žádosti.

§ 56 odst. 4: Ministerstvo písemně informuje cizince o důvodech neudělení dlouhodobého víza a o jeho oprávnění požádat ve lhůtě do 15 dnů ode dne doručení informace o neudělení dlouhodobého víza o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza (§ 180e).

§ 180e odst. 1: Cizinec je oprávněn požádat o nové posouzení důvodů a) neudělení krátkodobého víza, b) neudělení dlouhodobého víza, c) odepření vstupu na území podle § 9 odst. 1 nebo 2, nebo d) prohlášení krátkodobého víza za neplatné nebo zrušení jeho platnosti.

§ 180e odst. 2: Žádost o nové posouzení důvodů podle odstavce 1 podává cizinec u správního orgánu, který rozhodnutí vydal, písemně ve lhůtě do 15 dnů ode dne doručení sdělení o neudělení víza, zrušení platnosti krátkodobého víza nebo prohlášení krátkodobého víza za

pokračování

neplatné nebo ode dne, kdy mu byl odepřen vstup na území; podání žádosti nemá odkladný účinek. Pokud sdělení nebylo možné cizinci doručit, počíná lhůta pro podání žádosti běžet dnem, který následuje po uplynutí 180 dní ode dne podání žádosti o vízum.

Městský soud při hodnocení skutkového stavu a nastíněné právní úpravy dospěl k závěru, podle něhož žalobci svědčí fikce trvajících oprávnění k pobytu podle § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, neboť o jeho žádosti o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění nebylo konečným způsobem rozhodnuto. To proto, že žalobci byla doručena informace o důvodech neudělení víza za účelem strpění a on ve lhůtě 15 dnů podal podle § 56 odst. 4 zákona o pobytu cizinců žádost o nové posouzení důvodů neudělení tohoto víza. Až toto nové posouzení bude konečným rozhodnutím o žádosti.

Stěžovatelka oproti tomu tvrdí, že fikce trvajících oprávnění k pobytu nemohla nastat, protože žalobce podal svou žádost o udělení víza za účelem strpění v rozporu s § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Tento rozpor stěžovatelka spatřuje v tom, že dle citovaného ustanovení se vízum za účelem strpění udělí cizinci, který požádal na území o vydání povolení k trvalému pobytu a byl k tomu *podle § 69 oprávněn*. Protože žalobce k podání žádosti o trvalý pobyt nebyl oprávněn (žádal z území České republiky na základě krátkodobého víza), nebyl oprávněn podat ani žádost o vízum za účelem strpění, a tedy se ani neuplatní fikce trvajících oprávnění k pobytu do doby rozhodnutí o této žádosti.

Při výkladu pro věc významných ustanovení zákona o pobytu cizinců Nejvyšší správní soud zohlednil obsah důvodové zprávy k zákonu č. 427/2010 Sb., kterým byla do § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců vložena podmínka „*pokud je k tomu podle § 69 oprávněn*“. Důvodová zpráva uvádí, že navrhovaná změna směřuje „*k řešení případů, kdy cizinec je držitelem platného oprávnění k pobytu, ale před vydáním rozhodnutí o jeho žádosti o trvalý pobyt uplyne platnost jeho dosavadního pobytového oprávnění [...] Vízum za účelem strpění pobytu na území bude vydáváno pouze cizinci, který splňuje podmínky k tomu, aby žádost o povolení trvalého pobytu mohl podat za svého pobytu na území České republiky. Žádost o vydání povolení k trvalému pobytu nebude umožněno na území podat cizinci, který je držitelem výjezdního příkazu - viz návrh úpravy § 69 odst. 5.*“

Podle odkazovaného § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců podává žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 odst. 1 cizinec ministerstvu, pokud na území pobývá na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému pobytu nebo na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu (zákon v poznámce pod čarou odkazuje na zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, a zákon č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců); žádost podle § 68 odst. 5 je oprávněn podat též na zastupitelském úřadu. Důvodová zpráva k tomuto ustanovení uvádí, že „*navrhovaná změna souvisí s navrhovanými změnami v § 33 odst. 1 písm. c). Cílem je zamezit věcnému projednávání účelových žádostí podaných cizinci, kteří pobývají na území České republiky např. na základě výjezdního příkazu. Pobyt na základě výjezdního příkazu se do doby 5 let nepřetržitého pobytu na území České republiky nezapočítává a cizinec nemůže získat trvalý pobyt podle § 68. Vydané vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území České republiky však cizinci umožňuje žádat i o další pobytové tituly a prodlužovat tak účelově svůj pobyt na území bez výhledu na dlouhodobější legalizaci pobytu.*

Řízení o takové žádosti bude zastaveno a nebude vydáváno vízum za účelem strpění pobytu na území České republiky podle § 33.“

Na základě takto projeveného úmyslu zákonodárce Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 9. 2013, č. j. 8 As 119/2012 – 32, konstatoval, že ne každé podání žádosti podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zakládá možnost legálního setrvání na území. Dobrodiní zákona obsažené v § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců lze aplikovat jen v případech, kdy je cizinec v okamžiku podání žádosti o toto vízum držitelem platného oprávnění k pobytu, přičemž je oprávněn podat žádost o trvalý pobyt z území České republiky a současně, kdy příslušný správní orgán nerozhodne o žádosti v předepsané lhůtě.

V nynější věci žalobce požádal o trvalý pobyt podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců na základě turistického víza. Protože toto vízum nespadá pod víza vyjmenovaná v § 69 odst. 5 téhož zákona, nebyl žalobce oprávněn podat žádost o trvalý pobyt z území České republiky, ale pouze na zastupitelském úřadu. Důvodová zpráva výslovně zmiňuje jen žádosti podané na základě výjezdního příkazu, Nejvyšší správní soud však mezi výjezdním příkazem a turistickým vízem neshledal významný rozdíl pro posouzení věci. Na rozdíl od výjezdního příkazu je sice turistické vízum vízem, ovšem stejně jako se do doby 5 let nepřetržitého pobytu na území České republiky nezapočítává pobyt na základě výjezdního příkazu, nezapočítává se do něj ani pobyt na základě turistického víza (§ 68 odst. 2 zákona o pobytu cizinců *a contrario*) a cizinec také nemůže získat trvalý pobyt podle § 68 zákona o pobytu cizinců. Je tak na místě závěr, že fikce trvajících oprávnění k pobytu se ve věci žalobce nemohla vůbec uplatnit, neboť pro to nejsou splněny podmínky vyložené ve výše citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 119/2012 – 32. Námitky stěžovatelky tak jsou důvodné.

Bez ohledu na výše uvedené lze také konstatovat, že i kdyby byl shledán jakýkoliv důvod pro závěr, že fikce trvajících oprávnění k pobytu by se ve věci žalobce uplatnit mohla, je nepochybné, že se zde žalobce nenacházel legálně v okamžiku svého zajištění. V nynější věci totiž Ministerstvo vnitra o žádosti rozhodlo ještě v ten den, kdy ji žalobce podal. Fikce by se tedy nemohla uplatnit ve vztahu k vlastnímu rozhodování o žádosti o dlouhodobé vízum za účelem strpění a přichází v úvahu jen ve vztahu k rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza, jak tvrdí městský soud. Této právní úvaze městského soudu však Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit.

Povahou rozhodnutí o neudělení víza, jakož i povahou informace o důvodech neudělení víza a rozhodnutí o novém posouzení důvodů neudělení víza, se Nejvyšší správní soud již v minulosti zabýval. Ve svém rozsudku ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 Ans 5/2011 – 221, publ. pod č. 2544/2012 Sb. NSS, dospěl k závěru, že rozhodnutí o neudělení víza je rozhodnutím správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Nemusí ovšem splňovat náležitosti podle § 67 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, neboť není správním rozhodnutím vydaným ve formálním správním řízení podle § 9 správního řádu. Na řízení o žádosti o udělení dlouhodobého víza se tak nepoužijí ustanovení části druhé a třetí správního řádu, správní orgán postupuje podle procesních ustanovení zákona o pobytu cizinců a obdobně podle části čtvrté správního řádu. Sdělení důvodů neudělení dlouhodobého víza nelze považovat za vlastní rozhodnutí o neudělení víza, ale za úkon správního orgánu následující po rozhodnutí o neudělení víza.

pokračování

V rozsudku ze dne 4. 7. 2013, č. j. 1 Ans 9/2013 – 39, se pak Nejvyšší správní soud zabýval povahou žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza a povahou rozhodnutí o ní. *„Žádost o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza představuje opravný prostředek vůči rozhodnutí Ministerstva vnitra o neudělení víza, nikoliv vůči písemnému sdělení důvodů neudělení víza podle § 56 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Komise rozhodující o žádosti podle § 180e odst. 1 zákona o pobytu cizinců je oprávněná dle § 180e odst. 7 zákona přezkoumat soulad důvodů neudělení dlouhodobého víza s důvody uvedenými v § 56 zákona. Žádost o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza tak představuje specifický opravný prostředek, na jehož základě Komise znovu posuzuje, zda byly v projednávané věci naplněny důvody pro neudělení víza.“*

Městský soud se tak nemýlí, jestliže rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza považuje za další rozhodnutí o žádosti. Tato úvaha však nestačí k závěru, podle kterého se do doby rozhodnutí o této žádosti uplatní fikce trvajících oprávnění k pobytu dle § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Uplatnění této fikce je totiž vyloučeno § 180e odst. 2 téhož zákona, který výslovně uvádí, že *podání žádosti nemá odkladný účinek*. Žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza je tedy opravným prostředkem vůči rozhodnutí o neudělení víza, který nemá vůči tomuto rozhodnutí suspenzivní účinek – neodkládá jeho právní moc. Podání žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza dle poučení v informaci o neudělení víza na věci nemohlo nic změnit, protože samo rozhodnutí o neudělení víza v právní moci bylo. Městský soud tedy tuto právní otázku posoudil nesprávně; žalobce po uplynutí platnosti svého krátkodobého víza nepobýval na území státu oprávněně.

IV. 2 Přezkoumatelnost odůvodnění přiměřenosti zásahu do rodinného života žalobce

Druhá námitka stěžovatelky směřuje proti závěrům městského soudu o nepřezkoumatelnosti části jejího rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost městský soud shledal v tom, že se stěžovatelka nevypořádala dostatečným způsobem se závažností zásahu do práva žalobce na rodinný a soukromý život.

Městský soud v napadeném rozsudku podmínil přiměřenost vyhoštění žalobce ve vztahu k závažnosti zásahu do jeho rodinného života dostatečně závažným porušením veřejného pořádku. Přitom nepřiznaně citoval rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012 – 29. Opomenul však, že tento rozsudek se týkal neudělení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny, protože hrozilo nebezpečí, že by žadatel mohl při svém pobytu na území České republiky závažným způsobem narušit veřejný pořádek. V uvedené věci však závažné porušení veřejného pořádku bylo součástí hypotézy aplikované právní normy [srov. § 56 odst. 1 písm. h) ve spojení s § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 31. 12. 2010].

Tento rozsudek na věc nedopadá. V nyní projednávané věci žalobce nebyl vyhoštěn pro hrozbu závažného porušení veřejného pořádku, ale podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců, neboť neoprávněně pobýval na území České republiky bez víza. Užití tohoto ustanovení je nepochybně omezeno ústavními příkazy a mezinárodními

závazky České republiky, závěr o přiměřenosti zásahu do práv žalobce správním vyhoštěním však není podmíněn nutností prokázat hrozbu *závažného narušení* veřejného pořádku. Není tak správný závěr městského soudu, že pouze v „*případech dostatečně závažného ohrožení základního zájmu společnosti, typicky v podobě nejzávažnější trestné činnosti*,” lze hovořit o přiměřenosti vyhoštění vzhledem k jednání, které pro vyhoštění bylo důvodem.

Není však pochyb o tom, že věc je na místě hodnotit z hlediska přiměřenosti případného zásahu do rodinného života žalobce. V případech, které spojují otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života a otázku nuceného vycestování cizince, Nejvyšší správní soud vychází především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinných příslušníků následovat cizince do země jeho původu, (5) skutečnost, zda byl rodinný život založen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že cizí státní příslušník pobývá v dané zemi nelegálně, a že je proto jejich rodinný život od počátku nejistý, (6) porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (7) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Ünér proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57–58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2013, č. j. 8 As 81/2012 - 15).

Z výše popsaných hledisek měl tedy městský soud hodnotit rozhodnutí stěžovatelky. Ta ve svém rozhodnutí popsala, že důvodem pro vyhoštění žalobce je jeho pobyt na území České republiky bez platného víza. Vyhoštěním žalobce byl sledován legitimní cíl – legální pobyt cizinců. I přiměřenost ve vztahu k možnému zásahu do rodinného života žalobce stěžovatelka hodnotila (odkazem na ochotu manželky žalobce opustit s ním Českou republiku v případě jeho vyhoštění). Nejvyšší správní soud tak na základě těchto skutečností dospěl k závěru, že stěžovatelka přezkoumatelným způsobem odůvodnila své rozhodnutí. Pokud žalobce své právní úvahy nepropojil s konkrétními skutečnostmi (které by například vypovídaly o vztahu mezi žalobcem a jeho rodiči nebo o vztahu s rodiči jeho manželky), stěžovatelka nepochybila tím, že na námitky stěžovatele odpověděla strohým způsobem. Rozhodnutí není v tomto ohledu nepřezkoumatelné, přiměřenost zásahu do práv žalobce posoudí městský soud v dalším řízení.

Lze tak uzavřít, že městský soud nesprávně posoudil otázku uplatnění fikce trvalého oprávnění k pobytu dle § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Následkem toho dospěl k nesprávnému závěru, že žalobce v rozmezí od 26. 7. 2012 do 7. 8. 2012 pobýval na území České republiky oprávněně. Stejně tak městský soud nesprávně vyhodnotil rozhodnutí stěžovatelky jako nepřezkoumatelné v části posuzující přiměřenost zásahu do práv žalobce. Při vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců stěžovatelka nemusí

pokračování

prokázat hrozbu závažného narušení veřejného pořádku. Protože Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozhodnutí stěžovatelky je přezkoumatelné, městský soud v dalším řízení posoudí přiměřenost vyhoštění ve vztahu k možnému zásahu do rodinného života žalobce na základě výše popsanych právních úvah a konkrétních skutečností tvrzených žalobcem a stěžovatelkou.

V. Závěr

O návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval, neboť o kasační stížnosti samotné rozhodl bezodkladně po předložení věci a po vykonání nezbytných procesních úkonů v řízení.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou. Napadený rozsudek městského soudu podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. proto zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. V dalším řízení je městský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti mezi účastníky rozhodne městský soud (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2013

JUDr. Radan Malík
předseda senátu